

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ (ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ)

ΙΔ'.

«Ω, ναί· οί θεοί, οί θεοί! εφώνησε, μη προσέξας εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Πορφυρίου, ὁ Μαξέντιος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν χριστιανὴν μάρτυρα: «Ἰδὲ, ἰδὲ, καλὴ νεάνις, τῆ εἶπε, πῶς οἱ θεοί, λυπηθέντες τὴν νεότητά σου, σοὶ ἐπανέδωκαν καὶ πάλιν καλλομένην, ἥτις δὲν ἔπρεπε νὰ πολεσθῆ εἰς μάτην! Εὐσπλαγχνίσθητι λοιπὸν καὶ σὺ σαυτὴν καὶ μὴ θελήσῃς κατὰ τῶν ἀθανάτων νὰ ἀσεβῆς, οἵτινες δύνανται διὰ τὴν ἀσεβειάν σου νὰ ἐπιφέρωσι κατὰ σοῦ ὄλεθρον τρομερόν.»

«Ἡλιόμορφε κόρη, προσέθηκε καὶ ὁ Μαξιμίνοσ, μὴ εἶσαι τόσῳ πείσμων· ἔσο μᾶλλον τόσον ἀγαθὴ, ὅσον εἶσαι καὶ ὠραία. Θυσίασον εἰς τοὺς ἀθανάτους, εἰς ἔνδειξιν τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐσεβείας, ἣν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος τοῖς ἀπονέμει, καὶ πᾶραυτα θρόνος θέλει στηθῆ παρὰ τὸ πλευρόν μου καὶ βασίλισσαν ἔνδοξον θέλομεν σὲ ἀνακηρύξῃ τῆς Ἀλεξάνδρειας. Ἰδοὺ, πᾶσαν τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μου εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ μοιρασθῶ μετὰ σοῦ, ὧ διογενὲς κόρη.»

«Ἄλλως δὲν ἴσταται μάτην ἐπὶ τοῦ θρόνου τούτου ὁ τρισέβαστος Καῖσαρ, ἐκδικητὴς τῆς δικαιοσύνης καὶ τιμωρητὴς τῆς κατὰ τῶν θεῶν ἀσεβείας!» ἀνέκραξε, συμπληρῶν τὸν λόγον ἀγροϊκῶς τις καὶ θηριώδης ἔπρχος, Χουρσασεδίμ ὀνόματι, τὸν ὁποῖον ἐξεπίτηδες εἶχον παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῶν ἀπὸ τὴν τελευταίαν εἰς τὰ περὶ χώρα ἐκδρομὴν τῶν ὁ Μαξέντιος καὶ ὁ Μαξιμίνοσ, διότι, λόγου συμπεσόντος περὶ τῆς χριστιανῆς Μάρτυρος, τοῖς εἶχεν ὑποδείξῃ ἐκεῖνος κολαστήρια παλλὰ καὶ παράδοξα, ἀγρία ἐπινοήματα φαντασίας ἀγριωτέρας, διὰ τῶν ὁποῖων κατενίκα, ὡς ἔλεγε, «τὸ ἀσεβὲς πῆσιμα τῶν ἀθλίων Ναζωραίων».

«Πᾶσα οἰαδῆποτε ὠραϊότης ὡς ἄνθος μαραίνεται μετὰ τοῦ χρόνου τὴν πάροδον, τρισέβαστε Καῖσαρ, ἀπήνησεν ἡ Αἰκατερίνα μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀτάραχος. Διὰ τοὺς πιστοὺς ὁμως καὶ πᾶν τὸ ἑαυτῶν κάλλος

ἀν' ἀπολέσῃσι, καὶ διὰ τὰ ὠραία τοῦ σώματος μέλη ἂν χάσωσιν, ἀνατέλλει, ἰδοὺ, πέραν τοῦ τάφου καλλοὴν ἄφθοτος καὶ ἀθάνατος, αἰωνιότης, ὠραϊότητος ἀφαντάστου, κάλλους εὐφροσύνης ἀτέρμων, ἐν μέσῳ ἀγγέλων λαμπροφύρων καὶ ἁγίων λαμπρότων ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἐν λευκαῖς στολαῖς ἀποστιλβούσας. «Ὡ, οἷον θέαμα ὠραϊότητος καὶ εὐφροσύνης· ἐκεῖνο, ὅπερ γῆνιν μεγαλοπρέπεια οὐδέποτε ἔφαντάσθη, οὐδ' εἶδον ποτὲ βασίλεια ἐπίγεια! Καὶ θέλετε λοιπὸν σεῖς, ἀντὶ ὀλίγων ἀθυριῶν ἐγκοσμίων, τὰ ὁποῖα παιδάκια μόνον δύνανται νὰ δελεάσωσι, θέλετε νὰ με πείσητε νὰ ἐγκαταλείψω τὰ οὐράνια καὶ μένοντα διὰ νὰ κερδίσω τὰ παρεργόμενα καὶ εὐμετάβλητα; Τί εἶναι οἱ θρόνοι αὐτοὶ καὶ τὰ στέμματα, τὰ ὁποῖα μοὶ προβάλλετε; τί εἶναι πᾶσα δόξα καὶ πᾶσα ἰσχὺς κοσμικῆ; Χνοὺς, τὸν ὁποῖον εἰς ἄνεμος ἐναντίος δύνανται νὰ διασκορπίσῃ, σήμερον ἢ αὐριον, εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος· σκύβαλα, τὰ ὁποῖα ὁ θάνατος ἐπὶ τέλους, ταχὺς ἢ βραδύς, ἔρχεται νὰ σινιάσῃ καὶ ἀποσκυβαλίσῃ. Δὲν ζήλευσά τις τὴν τιμὰς καὶ τὰς δόξας ὑμῶν· δὲν θέλω τὰ μηδαμινὰ ἀξιώματά σας! Ὁ Θεὸς μου, ὅστις μετ' ἔδωκε καὶ ἐν τῇ γῆ ταύτῃ παραμικρὰν τινα καλλονὴν καὶ σοφίαν· ὁ Κύριός μου, ὅστις μετ' ἐπεσκέψθη ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἐθεράπευσεν τὰς πληγὰς τοῦ πηλίνου σαρκίον μου, ἔκείνος μοὶ ἐτοιμάζει ἀνάκτορα ὑπέροπρα καὶ βασιλείαν ἀφθαρτον, ἀμάρραντον καὶ ἀμίαντον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Πρὸς ἐκεῖνον λοιπὸν, τὸν ἐμὸν ἐκλεκτὸν Νυμφίον, ποθῶ νὰ πορευθῶ τάχιον· τοὺς δὲ θεοὺς ὑμῶν λίθους καὶ ξύλα ἀνάσθητα θεωρῶ καὶ ὑμᾶς δυστυχεῖς, οἵτινες εἰς τὰ φθειρόμενα ταῦτα φθείρεσθε!»

Ὁ Μαξέντιος ἤκουε κατάπληκτος τοὺς λόγους τούτους πάντας τῆς Μάρτυρος, τὴν τόλμην αὐτῆς καὶ τὸ θάρρος θαυμάζων καὶ ἀνευρίσκων βαθείως ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀληθειάν τινα ἐν αὐτοῖς. Παράδοξον! Οὐδέποτε εἶχε τολμήσῃ τις νὰ τῷ ὁμιλήσῃ μετ' ἡλικίας τοιαύτης παρρησίας. Καὶ ὁμως ἐτόλμα νὰ τῷ ὁμιλήσῃ αὐτῷ μίαν νεάνις!

Ὁ Πορφυρίου καὶ οἱ στρατιῶταί του, οἵτινες, παρόντες ἐκεῖ, ἤκουον τοὺς λόγους πάντας τῆς Μάρτυρος, ἐνθουσιῶντες

καὶ ἐμπνεόμενοι, ἦσαν ἑτοιμοί, ἐγκαταλείποντες τὰ πάντα, νάνασωνήσασιν μετὰ τῆς Μάρτυρος: «Προσόμεν νὰ πορευθῶμεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῆς εἰς τὰ αἰγλήεντα ἐκεῖνα βασίλεια, ὅπου ἡ φθορὰ καὶ ἡ μηδαμιότης τῶν ἐγκοσμίων ἐναλλάσσεται μετὰ τὴν ἀφθαρσίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα!» Βλέποντες ὁμως σιωπῶντα καὶ ἀτάραχον τὸν στρατηλάτην τῶν, συνεκρατοῦντο μετὰ βίας.

Ὁ ἴχ' ἤττον ὁ θηριώδης ἐκεῖνος ἔπαρχος Χουρσασεδίμ, μαινόμενος ὄλος διὰ τὴν τόλμην καὶ παρρησιαστικὴν ἀπόκρισιν τῆς Μάρτυρος, ἀνεφώνησε μάλις συγκατατούμενος:

«Τρισέβαστε Καῖσαρ καὶ σὺ Κράτιστε Μαξιμίνοσ, ἐπιτρέπετε εἰς μίαν ποταπὴν νεάνιδα νὰ βλασφημῇ τοὺς ἀθανάτους καὶ νὰ ὑβρίξῃ τὸ θεῖον ὑμῶν πρόσωπον; Διατάξατε, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ τῇ ἀποδώσω τὰ πρέποντα!»

«Θάνατος, θάνατος εἰς τὴν ἐξωμότιδα!» ἐβρυχήθησαν ἐν μιᾷ φωνῇ οἱ εἰς τὰ περιστεύλια παμπληθεῖς συνωθούμενοι καὶ πάλιν εἰδωλολατρικὸι ὄχλοι. «Θάνατος εἰς τὴν καταφρονήτριαν τῶν ἀθανάτων!» Ἐσείετο δὲ ὀλόκληρον τὸ ἀνάκτορον ἐκ τῶν φωνῶν καὶ τῶν βρυχηθῶν καὶ ὁ ὄχλος μαινόμενος ἠπέλει νὰ ὑπερπήρῃ τὰς κιγκλίδας καὶ νὰ κατασπαράξῃ τὴν μάρτυρα ἀγριώτερον ἢ κατὰ τῶν φητόρων τὴν διάλεξιν· ὥστε ἐδέησεν οἱ λογχοφόροι, οἱ περὶ τὰ περιστύλια φρουροῦντες, νὰ κάμωσι καὶ τῶν λογχῶν αὐτῶν χρῆσιν κατὰ τοῦ ὄχλου. Πλὴν τοῦτο ἔτι μᾶλλον ἐξηρέθισε τὰ πλήθη, ὥστε αἱ φωναὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ὁ θόρυβος ἔφθασε πλέον εἰς πανδομιόνιον. Οὐδεὶς ἔτι ἠδύνατο νὰ ἐπιβληθῇ καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ γείνη ἀκουστός ἐν τῷ μέσῳ ὄλης τῆς δαιμονικῆς ἐκείνης συγχύσεως.

Ὁ Μαξέντιος, ὀρθὸς ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς θρόνου του, ἐφαίνετο ὅτι ἐδοκίμαζε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὰ πλήθη, ἀλλὰ δὲν ἤκούετο. Ὁ Μαξιμίνοσ παρ' αὐτόν, κάτωχος καὶ τρέμων, ἐφοβεῖτο καὶ τῶν δόλων τῆς μανιώδη λύσσαν, μὴ γινώσκων ποῦ ἤθελεν ἐκσπάσῃ, καὶ τοῦ Καίσαρος τὴν ὀργὴν, ἥτις ἠδύνατο κατ' αὐτοῦ νὰ ἐκραγῇ, ὡς ἀδέξιος καὶ ἀνικάνου. Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ πάντες